

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 33Csp/172/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116225687
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Mária Košťálová
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2020:2116225687.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudkyňou JUDr. Máriou Košťálovou v právnej veci sporu žalobcu: BENCONT COLLECTION, a. s., IČO: 47 967 692, Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, proti žalovanému: Z. H., narodený XX.XX.XXXX, bytom K. XXXX/XXA, W., o zaplatenie sumy 10.310,64 eur s príslušenstvom, t a k t o

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 9.089,84 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,25% ročne zo sumy 9.089,84 eur od 10.11.2016 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohoto rozsudku.

II. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamieta.

III. Žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Právny predchodca súčasného žalobcu - Poštová banka, a.s. sa návrhom na vydanie platobného rozkazu doručeným súdu dňa 21.11.2016 domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť právnomu predchodcovi žalobcu istinu 10.310,64 eur s úrokmi vyčíslenými ku dňu 10.11.2016 vo výške 6.213,49 eur, úrokmi vo výške 13,9% p.a. zo sumy 10.310,64 eur od 11.11.2016 do zaplatenia, úrokmi z omeškania vo výške 5,25% ročne zo sumy 10.310,64 eur od 11.11.2016 do zaplatenia, poplatkov vo výške 108,72 eur a náhrady trov súdneho konania. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 24.10.2012 uzatvoril so žalovaným ako dlžníkom zmluvu o úvere súčasťou ktorej sú Všeobecné obchodné podmienky a Obchodné podmienky pre úver. Na základe zmluvy o úvere bol žalovanému poskytnutý úver vo výške dohodnutej v zmluve a žalovaný sa zaviazal úver vrátiť v splátkach s lehotou splatnosti dohodnutou v zmluve. Žalovaný splnil svoj záväzok len čiastočne, pričom jednotlivé platby a spôsob ich započítania sú uvedené v listine "Aktuálny stav úveru" vyhotovenej ku dňu 31.8.2015. Uvedená listina je vyhotovená z bankového informačného systému, ktorý je vedený v súlade so zákonom o bankách. Keďže sa žalovaný dostal do omeškania s platením splátok, právny predchodca žalobcu si v zmysle Obchodných podmienok pre úver uplatnil právo požadovať predčasné splatenie istiny úveru, a to výzvou na úhradu dlžnej sumy adresovanej žalovanému. Právny predchodca žalobcu si uplatňoval istinu úveru na základe zmluvy o úvere, úroky v sadzbe 13,9% ročne, dojednané v zmluve o úvere a zákonné úroky z omeškania. V zmysle Obchodných podmienok, v prípade ak sa úver stane predčasne splatným, žalobca je ďalej oprávnený úročiť nesplatenú istinu úveru úrokom dojednaným v zmluve. V zmysle Obchodných podmienok si právny predchodca žalobcu uplatňuje aj príslušenstvo pohľadávky, a to vrátane poplatkov spojených s upomienkami a nákladov na úhradu poistného. Ako dôkazy predložil Zmluvu o úvere, Aktuálny stav úveru, Sadzobník poplatkov a Výzva na splatenie dlžnej časti úveru s poštovým podacím hárkom. Žalovanému bola žaloba s prílohami doručená podľa §116 ods 2. CSP, k tejto sa písomne nevyjadril. Na výzvu súdu právny predchodca žalobcu doplnil skutočnosti

uvedené v žalobe a uviedol, že žalovaný uhradil celkovo sumu 1.910,16 eur, z ktorej bolo na poplatky započítaná suma vo výške 149,16 eur, na úroky suma vo výške 1.071,64 eur a na úroky z omeškania suma 689,36 eur. Žalovaný sa zaviazal úver splácať v pravidelných mesačných splátkach vo výške 268,24 eur, pozostávajúcich zo splátky istiny a úroku 255,- eur a z poplatku za poistenie úveru 13,24 eur v zmysle Sadzobníka poplatkov. V danom prípade išlo o dobrovoľné poistenie vo forme doplnkovej služby. Keďže žalovaný podstatným spôsobom porušil zmluvné povinnosti, vyhlásil právny predchodca žalobcu úver za predčasne splatný ku dňu 07.03.2014.

2. Na základe návrhu právneho žalobcu z dôvodu postúpenia pohľadávok súd uznesením zo dňa 14.01.2020 rozhodol, že pripúšťa zmenu na strane žalobcu tak, že z konania vystupuje právny predchodca žalobcu a na jeho miesto vstupuje žalobca.

3. Podľa § 497 Obchodného zákonníka v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa §369 ods. 1, 2, 3 Obchodného zákonníka v znení účinnom ku dňu omeškania, ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, vzniká veriteľovi, ktorý si splnil svoje zákonné a zmluvné povinnosti, právo požadovať z nezaplatenej sumy úroky z omeškania vo výške dohodnutej v zmluve, a to bez potreby osobitného upozornenia. Ak výška úrokov z omeškania nebola dohodnutá, dlžník je povinný platiť úroky z omeškania v sadzbe, ktorú ustanoví vláda Slovenskej republiky nariadením. Ak záväzok vznikol zo spotrebiteľskej zmluvy a dlžníkom je spotrebiteľ, možno dohodnúť úroky z omeškania najviac do výšky ustanovenej podľa predpisov občianskeho práva.

Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len "OZ"), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 2 OZ, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Podľa § 52 ods. 3 OZ, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52 ods. 4 OZ, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods. 9 OZ, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplacením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

Podľa § 54 ods. 2 OZ, v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov platného ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

Podľa § 2 písm. a), b), d) ZoSÚ spotrebiteľom sa rozumie fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania, 5a) <<http://www.zakonypreludi.sk/zz/2010-129/znenie-20130610>>, veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti a zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

Podľa § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ, zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1.,

Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu omeškania, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom ku dňu omeškania, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky) <<http://www.zakonypreludi.sk/zz/1995-87/znenie-20140901>> platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

4. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu (Poštová banka, a.s.) ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom bola uzavretá úverová zmluva, ktorou právny predchodca žalobcu ako veriteľ poskytol žalovanej ako dlžníkovi spotrebiteľský úver vo výške 11.000,- eur. Žalobca je v konaní aktívne legitimovaný z dôvodu postúpenia pohľadávky od právneho predchodcu. Právny vzťah založený predmetnou úverovou zmluvou je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať ho nielen podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.), ale aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. OZ, zákona č. 129/2010 Z.z., zákona č. 250/2007 Z.z.), kdeže právny predchodca žalobcu pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere vystupoval ako veriteľ s poukazom na predmet podnikania a žalovaný vystupovala ako spotrebiteľ, pretože mu bol poskytnutý úver za iným účelom ako za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. V zmysle zásady *lex specialis derogat legi generali* má potom špeciálna právna úprava, ktorou je zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ako i ustanovenie § 52 a nasl. OZ, prednosť pred všeobecnou právnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník, a je preto nevyhnutné predmetný právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch a zákona o ochrane spotrebiteľa. Prednostné použitie Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské vzťahy (v zmysle ustanovenia § 52 ods. 2 veta posledná OZ) sa pritom nevzťahuje len na vzťahy založené po jeho účinnosti. Uvedené ustanovenie nadobudlo účinnosť dňom 01.04.2015, pričom právny predpis, ktorého je súčasťou, nemá prechodné ustanovenie, preto sa od jeho účinnosti vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred týmito dňom.

5. Právny predchodca žalobcu a žalovaná uzavreli zmluvu o úvere, ktorá má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 2 písm. d) ZoSÚ, na základe uzatvorenej zmluvy právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému spotrebiteľský úver a žalovaný sa zaviazal vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom. Keďže zmluva má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 a § 2 písm. d) ZoSÚ, musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy). Pristupujúc ku skúmaniu jednotlivých obsahových náležitostí zmluvy, súd zistil, že zmluva neobsahuje v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, keď tieto údaje nie sú v zmluve vôbec uvedené. Nie je možné za uvedenie celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, považovať vetu pod tabuľkou, kde sa uvádza, že „celkovú čiastku úveru predstavuje súčet úveru a celkových nákladov spojených s úverom“. Jednak, zákonom požadovaná náležitosť zmluvy je uvedenie „celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť“, a nie uvedenie „celkovej čiastky úveru“, čo je úplne iný termín a tomuto zodpovedá suma 11.000,- eur. Okrem toho, z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) je zrejmé, že zákon vyžaduje tento údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, „vypočítaný“, t.j. vyžaduje uvedenie konkrétnej sumy v správnej výške, čo splnené nebolo. Navyše, súčet výšky úveru a celkových nákladov spojených s úverom (ktoré sú uvedené v tabuľke v časti 3 zmluvy) by ani nebol správnym údajom o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Je tomu tak z dôvodu, že celková výška nákladov bola uvedená v nesprávnej výške 4.630,21 eura, hoci náklady spotrebiteľa predstavujú sumu 5.244,40 eur (270,74 eura x 60 splátok = 16.244,40 eura mínus suma úveru 11.000,- eur = 5.244,40 eur). Zo všetkého uvedeného dospel súd k záveru, že zmluva neobsahuje údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, a spotrebiteľ nemal ani možnosť sa k takémuto údaju dopracovať. Zákon vyžaduje aj uvedenie RPMN a všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN, pričom do tejto kategórie nepochybne treba zaradiť aj matematický výpočet, na základe ktorého veriteľ dospel k určitej výške RPMN tak, aby si

spotrebiteľ mohol preveriť správnosť takéhoto výpočtu RPMN a posúdiť výhodnosť úveru. V zmluve tiež chýba náležitosť v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. c) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), a to adresa predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Ak by sa i požadovaný údaj uvádzal v obchodných podmienkach, uvedené by nepostačovalo, pretože z dôvodu, že ide o náležitosť zmluvy vyžadovanú zákonom, uvedený údaj musí byť uvedený zreteľne a výslovne v rámci ustanovení zmluvy, kde uvedený nie je. Uvedené nedostatky zmluvy majú za následok použitie ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy). V súvislosti s vyššie uvedeným odkazuje súd na rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 11Co/98/2018-135 zo dňa 19.03.2019 v obdobnej veci totožného žalobcu, v ktorom odvolací súd uviedol, že „z vykonaného dokazovania nepochybne vyplynulo, že v úverovej zmluve nie je uvedená celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, a to ani jej presným vyčíslením, ani iným zrozumiteľným spôsobom v zmysle článku 10 ods. 2 písm. g) smernice EP a Rady 2008/48/ES zo dňa 23.4.2008 o spotrebiteľskom úvere, ktorej úplnou transpozíciou je ZoSÚ, ktorý túto povinnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvádza v § 9 ods. 2 písm. j) v znení účinnom do 31.12.2012 a v súčasnosti účinnom znení v § 9 ods. 2 písm. h). V uzavretej úverovej zmluve sú jej podstatné zákonné náležitosti uvedené v tabuľkovej forme, okrem uvedenia celkovej čiastky, ktorú je povinný spotrebiteľ zaplatiť a ktorá je iba slovné popísaná ako „celková čiastka úveru“ drobným písmom pod ostatnými náležitosťami tak, že ide o súčet úveru a celkových nákladov spojených s úverom. Vychádzajúc z tohto slovného vyjadrenia a údajov v zmluve, keď výška úveru je 2.000 eur a celkové výška nákladov 1.801,64 eur, celková čiastka (úveru), ktorú je povinný spotrebiteľ zaplatiť, predstavuje 3.801,64 eur. Vychádzajúc ale aj z počtu a výšky dohodnutých splátok úveru, t.j. 72 splátok po 53 eur, celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, predstavuje 3.816 eur. Z vyššie uvedeného je zjavné, že údaj o celkovej čiastke, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť, nie je vyjadrený dostatočne určitým a zrozumiteľným spôsobom, nevyvolávajúcou pochybnosťou u spotrebiteľa o celkovej čiastke, ktorú musí zaplatiť titulom uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a teda tento obligatórny údaj v zmluve o spotrebiteľskom úvere absentuje.“ Keďže v zmluve o spotrebiteľskom úvere chýbajú náležitosti podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ). Z uvedeného vyplýva, že žalobca nemá (ani nemal) nárok na zaplatenie úroku z úveru, poplatkov za poistenie, ani žiadnych iných poplatkov, ale len na vrátenie poskytnutej sumy úveru po odrátaní plnenia zo strany žalovaného, pričom všetky platby žalovaného bolo potrebné započítať výlučne na istinu úveru. K poplatku za poistenie súd ešte uvádza, že v zmluve o úvere v časti, ktorá bola jediná individuálne dojednaná, sa uvádza len, že žalovaný žiada o základný súbor poistenia a spĺňa podmienky, v zmluve sa neuvádza ani len výška mesačnej splátky poistného. Zo zmluvy a jej spoločných ustanovení nie je možné vyvodiť záver, že bola uzatvorená konkrétna poistná zmluva so základnými obsahovými náležitosťami v zmysle § 788 ods. 2 OZ (výška poistného plnenia, výška poistného, splatnosť poistného, stanovenie, či ide o jednorazové alebo bežné poistné, poistná doba, údaj o tom, či sa oprávnená osoba bude podieľať na výnosoch poisťovateľa a akým spôsobom, vymedzenie práv a povinností zmluvných strán, výška odkupnej hodnoty) a nie je ani zjavné, kto je poisťiteľ z poistnej zmluvy. Predovšetkým pre poistnú zmluvu je v zmysle § 791 ods. 1 OZ predpísaná písomná forma a žalobca žiadnu písomnú poistnú zmluvu so základnými náležitosťami (tzv. zákonné minimum) súdu nepredložil. Žalobca tak nepreukázal existenciu poistnej zmluvy, z ktorej by mu vyplýval nárok na už zaplatené poistné, preto je potrebné zaplatenú čiastku započítať na istinu. Ako už súd uviedol, predmetný spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, z čoho vyplýva, že žalobca (ako právny nástupca pôvodného veriteľa) nemá nárok na zaplatenie úroku z úveru, poplatkov za poistenie, ani žiadnych iných poplatkov, ale len na vrátenie poskytnutej sumy úveru po odrátaní plnenia zo strany žalovaného.

6. Nebolo sporné, že žalovanému bol poskytnutý úver vo výške 11.000,- Eur, z ktorého zaplatil sumu 1.910,16 Eur, preto súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi rozdiel vo výške 9.089,84 Eur (11.000 Eur - 9.089,84 Eur). Teda súd žalovanému započítal všetky úhrady vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru na istinu. Žalobca požadoval tiež zákonný úrok z omeškania. Súd uvádza, že žalovaný sa prvý krát dostal do omeškania so zaplatením peňažného dlhu dňa 23.04.2014, keď k predčasnej splatnosti úveru došlo ku dňu 07.3.2014, pričom žalovaný bol vyzvaný na úhradu pohľadávky zo zmluvy vo výške 11.336,95 Eur do 10 kalendárnych dní od doručenia výzvy. Výzva bola doručená dňa 12.03.2014. Teda žalovaný bol povinný plniť v zmysle výzvy do 22.03.2014 a nasledujúcim dňom, t. j. 23.04.2014, sa dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu. Vychádzajúc z uvedeného má žalobca nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške o 5 percentuálnych bodov viac ako je základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, teda odo dňa 23.04.2014. Keďže súd dospel k záveru, že opodstatnená je požiadavka žalobcu len na zaplatenie

sumy 9.089,84 Eur, bolo možné priznať žalobcovi nárok na zaplatenie zákonného úroku z omeškania len z tejto sumy. Žalovaný sa dostal do omeškania dňa 23.04.2014, keď výška základnej úrokovej sadzby k uvedenému dňu bola 0,25%. Keďže žalobca si uplatňoval úroky z omeškania odo dňa 10.11.2016, súd rozhodol tak, že žalobca má popri dlžnej istine aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5,25 % (5 + 0,25 %) ročne zo sumy 9.089,84 Eur od 10.11.2016 do zaplatenia.

7. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP (1) Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. (2) Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP (1) o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. (2) O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Podľa Čl. 4 ods. 1 a 2 CSP (1) Ak sa právna vec nedá prejednať a rozhodnúť na základe výslovného ustanovenia tohto zákona, právna vec sa posúdi podľa ustanovenia tohto alebo iného zákona, ktoré upravuje právnu vec čo do obsahu a účelu najbližšiu posudzovanej právnej veci. (2) Ak takého ustanovenia niet, súd prejedná a rozhodne právnu vec podľa normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom, a to s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon, tak, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej vedy a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít.

Podľa Čl. 17 CSP, súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania súd aplikoval ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď žalovaný bol v konaní úspešnejší (hrubý úspech žalobcu v konaní bol 45,34%, čomu zodpovedá úspech žalovaného 54,66%), čo v konečnom dôsledku znamená nárok žalovaného voči žalobcovi na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v celom rozsahu. Súd však žalovanému s poukazom na čl. 4 ods. 2 CSP a čl. 17 CSP nárok na náhradu trov konania vo výroku III. rozsudku nepriznal, pretože mu v konaní žiadne trovy nevznikli (nebol mu vyrubený súdny poplatok, ani nebol právne zastúpený). Súd mal pritom za to, že v súlade s čl. 17 CSP, t.j. v súlade s princípom rýchlosti a hospodárnosti konania, bolo v tomto prípade potrebné rozhodnúť o náhrade trov žalovaného uvedeným spôsobom za použitia čl. 4 ods. 2 CSP (keď potrebného ustanovenia niet), t.j. za použitia princípu racionálneho zákonodarcu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Trnava (§ 355 ods. 1 CSP, § 357 písm. m) CSP). Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania, a síce ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľný exekučný titul, môže oprávnený podať návrh na výkon exekúcie podľa osobitného zákona (zák. č. 233/1995 Z.z.).